

at udæske den hjemlige Forargelse, fandt han nu (med samme Klogskab) sin Regning ved at sige og skrive netop det, som han vidste, at Folk — og da især Børsens Folk — i Øjeblikket helst vilde høre. Hans Rejsebreve om franske og italienske Handelsforhold havde af den Grund vundet megen Anerkendelse indenfor Forretningsverdenen og havde givet ham Lov for at sidde inde med en overraskende Sagkundskab. Han havde heri stadig fremhævet den danske Handelsstands Retsheden og Soliditet i Modsætning til Udlandets Spekulationsfeber, og det var da ogsaa allerede bleven den almindelige Mening, at han havde vist sig Stillingen som Leder af det store Handelsblad fuldkommen voksen. Man havde i hans Artikler fundet en Alvor og en Ansvarsfølelse, som man ikke havde turdet vente af »Falkens« forhenværende Varieteamælder. Og man saae i hans Udnævnelse, der fra Begyndelsen var bleven saa stærkt kritiseret, et nyt Bevis paa Max Bernhardtts geniale Evne til at udvælge sine Folk og anbringe dem paa de rette Pladser. Paa de Fotografier af ham, der nu var i Handelen, havde han ogsaa ladet sig fremstille ved et Skrivebord og vendt ud imod Beskueren med et Ansigtstryk, der var præget af en velmeriteret Skatteborgers bekymringsfulde Alvor.

Endelig vendte da Per tilbage fra sin Udflugt. Han havde selv en Fornemmelse af at have været